

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 684: Độ Tha Chính Là Tự Độ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 058)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Độ tha chính là tự độ】

Điều này quý vị cần phải biết, đừng cho rằng tôi hy sinh bản thân vì người khác, vậy chẳng phải là tôi phải chịu thiệt thòi sao? Nếu quý vị không muốn chịu thiệt thòi, thì cứ trôi lăn trong lục đạo luân hồi, ở đó tuyệt đối sẽ không bị thiệt thòi đâu (*). Còn nếu quý vị không muốn tiếp tục ở trong lục đạo luân hồi nữa, muốn vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc để làm Bồ-tát, làm Phật, thì ở thế gian này phải chịu thiệt thòi một chút; người không chịu thiệt thòi thì không thể vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc được.

Bài toán này quý vị hãy tính toán cho thật kỹ xem, chịu sự thiệt thòi này có đáng hay không? Chịu thiệt thòi thì mới thực sự là được lợi lớn rồi, vì quý vị đã ra khỏi tam giới đi làm Phật, làm Bồ-tát. Không chịu thiệt thòi, cứ chi li so đo tính toán, thì sự luân hồi đó là không có cùng tận, quả thật là biển khổ vô biên. Con người vì sao lại bị đọa lạc ở trong đây? Chính là vì không chịu thiệt thòi, thực ra làm gì có thiệt thòi nào để mà chịu cơ chứ!

Trên “Kinh Kim Cang” giảng ba tâm chẳng thể được (tam tâm bất khả đắc); cái “Ta” (ngã) có thể chịu thiệt thòi vốn không có, ba tâm chẳng thể được; hết thấy cảnh duyên bên ngoài đều là pháp do nhân duyên sanh, đương thể tức không, trọn chẳng thể được. Bên trong là cái ta, bên ngoài là cái của ta (ngã sở), thấy đều chẳng thể được, vậy cái gọi là chịu thiệt thòi đó, thì thiệt thòi nằm ở đâu?

Tôi vừa hỏi như vậy, nếu quý vị có thể giống như Ngài Huệ Khả, hỏi quang phản chiếu, tìm cái thiệt thòi trọn chẳng thể được, thì quý vị liền khai ngộ rồi. Phần trước đã giảng qua, Nhị Tổ của Thiền Tông cầu xin Tổ Đạt Ma an tâm cho ngài, Tổ Đạt Ma nói: Đem tâm ra đây, ta sẽ an cho người; ngài tìm tâm trọn

chẳng thể được. Quý vị nói quý vị chịu thiệt thòi, tôi hỏi quý vị, hãy đem cái thiệt thòi đó ra đây, đem ra đây cho tôi xem thử, thiệt thòi nằm ở chỗ nào?

Sự thiệt thòi cũng trọn chẳng thể được, đó chỉ là vọng tưởng mà thôi, suốt ngày chìm đắm trong vọng tưởng. Cho nên, giúp đỡ người khác, thực sự chính là giúp đỡ chính mình; không vì chính mình mà đi giúp đỡ người khác, bản thân mình vẫn sanh thành Bồ-tát, thành Phật, há chẳng phải là thực sự giúp đỡ chính mình sao! Đó là giúp chính mình vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi, vãng sanh bất thoái thành Phật.

Chú thích:

(*) Tuyệt đối sẽ không bị thiệt thòi: Ở đây Lão Hòa thượng dùng phương pháp phản ngữ (nói ngược) để cảnh tỉnh thính chúng. Trong lục đạo luân hồi, luật nhân quả vô cùng sòng phẳng, nợ tiền trả tiền, nợ mạng trả mạng. Kinh Lăng Nghiêm có chỉ rõ: “*Người chết làm dê, dê chết làm người*” (Nhân tử vi dương, dương tử vi nhân). Chúng sanh vì vô minh nên đời đời kiếp kiếp oán thù tương báo, ăn nuốt lẫn nhau, tranh giành từng chút một, dứt khoát không ai nhường ai nên “tuyệt đối không ai chịu thiệt thòi” phân ly nào. Thế nhưng, chính vì sự chấp ngã, tính toán không chịu thiệt thòi ấy mà chúng sanh phải trả giá bằng sự đọa lạc, mãi mãi chịu trôi buộc trong biển khổ luân hồi vô tận.